

Algemene Plaatselijke Verordening (APV)

De APV is de algemene verordening van de gemeente. Een gemeentelijke verordening is een regeling die geldt voor iedereen binnen de gemeente, en die vaak tot doel heeft de gemeente netjes en leefbaar te houden voor iedereen. In de APV staan regels over onder meer openbare orde en veiligheid, verkeerszaken, horeca-aangelegenheden of overlast

Wetboek van Strafrecht

Het Wetboek van Strafrecht bevat bepalingen over het recht van de staat om te bestraffen en omschrijft waaruit de straf bestaat. Er wordt onderscheid gemaakt tussen misdrijven en overtredingen

De APV stelt gedragingen strafbaar, die binnen het strafrecht (nog) niet strafbaar zijn gesteld. Vaak zijn dit gedragingen die naar hun aard leefbaarheid en veiligheid aantasten, maar nog niet zijn geëscaleerd tot het niveau van misdrijf of overtreding binnen het strafrecht. Ook gedragingen die binnen het strafrecht in het geheel niet zijn strafbaar gesteld, maar weldegelijk hinderlijk kunnen zijn binnen plaatselijke context kunnen worden aangepakt.

Wanneer een aantal artikelen uit de APV wordt geschrapt betekent dit dat hierop door politie en BOA niet langer gehandhaafd kan worden. Er zal dan gewacht moeten worden op verdere escalatie, totdat een bepaalde gedraging wel valt binnen de termen van strafrecht .

Voorbeeld:

Art. 2:44 APV

Verbod vervoer inbrekersgereedschap

Opgetreden kan worden tegen bepaalde personen, waarvan bekend is dat zij zich stelselmatig bezig houden met woninginbraak. De bepaling geeft de politie de bevoegdheid dus in een zeer vroeg stadium op te treden en zo erger te voorkomen.

Artikel 46 WvSr

Vorbereiding van een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van acht jaren of meer is gesteld is strafbaar, wanneer de dader opzettelijk voorwerpen, stoffen, informatiedragers, ruimten of vervoermiddelen bestemd tot het begaan van dat misdrijf verwerft, vervaardigt, invoert, doorvoert, uitvoert of voorhanden heeft.

Wanneer deze bepaling niet meer geldt, houdt dat in dat de controle weliswaar kan gebeuren, maar dat het bij zich hebben van voor inbraak noodzakelijke gereedschap op zichzelf niet langer strafbaar is, mits e.e.a. gerelateerd kan worden aan een specifieke inbraak. Dit doet wat met de risicoschatting van een potentiële inbreker.

Daarnaast geeft het bestuursrecht in dit geval de burgemeester de mogelijkheid tot het opleggen van een last onder dwangsom.

Kortom:

Geen bepaling betekent in de praktijk geen handhavingsmogelijkheid. De ervaring leert dat het uitgangspunt van zelfregulering op een aantal gebieden goed is, maar daar is vaak ook een mate van saamhorigheid en burgerschap voor nodig. Waar we daarentegen zien dat de samenleving verder individualiseert en sommige burgers minder rekening houden met de belangen van anderen blijft naar mijn mening juist plaatselijke wet en regelgeving onverminderd noodzakelijk.